

UFO

INFORMATION NR.1 1986

*

Fallet Lancashire

*

Sid 19

Innehåll

Wilson-Lake humanoiden	Sid 4
Närkontakt i Brasilien	Sid 5
Bandupptagning av UFO-Ljud	Sid 6
Älgjägare till annan planet	Sid 8
Visst finns det kulblixtar	Mitten
Föga sannolik UFO-enlevering	Sid 14
Fallet Lancashire	Sid 19
UFO-iakttagelse i Palo-Alto	Sid 22
Små varelser i Brasilien	Sid 23

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och
ökad kunskap om UFO-fenomen.
Utk. med 6 nr/år

Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 jan.-31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-17 17 90

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Märta Engzen,
Lars Nilsson, Kenneth Eek och
T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:
Rydsvägen 28 B
582 48 Linköping
Tel. 013-17 17 90

UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro: 483 64 25-1

UFO-Information kostar 100 helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksam.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskin. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälpt oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska
och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med
UFO-intresserade som kan hjälpa till
att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid)
eller skriv till, UFO-Information,
Box 9109, 580 09 Linköping.

*Missa inte
UFO-Information's
pangerbjudande:*

JUBILEUMSNUMRET!

*Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.*

*Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!*

*Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro*

483 64 25-1

*Märk talongen
"Jubileumsnummer"*

UFO-OCEANEN

Som ny redaktör för UFO-Information hälsar jag er prenumeranter välkomna till ännu ett år med vår spännande tidning.

Målsättningen kommer att vara oförändrad, och med tyngdpunkten på UFO-fenomen.

Detta år kommer att bli lite av en experimentell tid för tidningen. Vi har planer på att intervjua olika personer, och sedan delge er intervjun, publicerad i U.I. För detta ändamål vill vi i redaktionen att ni som läser tidningen hör av er, med tips på människor ni vill ha svar av.

Efter en tids tystnad på UFO-fronten har nu över Östergötland och Dalarna fenomen dykt upp igen. Som ni vet går detta i vågor s.k. "flaps", varför? Undrar många. Men efter att ha tänkt igenom tillvaron en smula så verkar det mesta gå i "vågor". Ljud, ljus, dag och natt, sommar och vinter, ja allt tycks ha en vågrörelse med större eller mindre märkbar tendens. Så varför skulle inte UFO-fenomenen vara en vågrörelse.

Med denna teori i tankarna skulle vi kunna vänta oss en ökning i både UFO-fenomen och kunskap om dessa, ty kunskapen är långt ifrån stor i detta ämne. Man skulle kunna säga att vi endast har skrapat på ytan av en ocean fylld av oupptäckt kunskap.

För att kunna dyka djupare ner i denna ocean måste vi ha en tillförlitlig utrustning som tål törnar och motgångar.

Nu vill jag påstå att UFO-Information tillhör en del av denna utrustning. Tidningen har överlevt i 16 år och är Sveriges äldsta UFO-tidskrift. För att överleva i oceanen behöver utrustningen syre. Syret har i 16 år varit de rapporter som kommit in till redaktionen.

Nu behöver vi hjälp av allmänheten för att kunna gå på djupet. Har någon av er som läser detta sett eller hört talas om en händelse av UFO-karaktär så skriv eller ring oss under adress:

UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. Tel. 013-17 17 90.

Wilson Lake-humanoiden

av Paul C Cerny

Ungefärligt datum borde vara september 1956. Plats: Wilson Lake i närheten av Chester, Kalifornien (en liten sjö). Klockan var omkring 15.00 en varm och solig eftermiddag. Fyra personer var ute och jagade i detta vildmarksområde. Under första delen av säsongen tillåts endast jakt med pil och båg. Sällskapet delade upp sig i par för jakten. Huvudvittnet var en tjänsteledig vicesheriff i Butte County-området och han önskar vara anonym. Han jagade tillsammans med sin syster, som befann sig ungefär 150 meter från honom vid tiden för iakttagelsen. Allt hon såg var något slags liten person mellan manzanita-träden och buskarna, och hon antog att det rörde sig om en annan jägare iklädd röd jacka.

Vicesheriffen satt på en trästock i en liten glänta och vilade med bågen över knäna. Området bestod mest av manzanita-träd och buskar samt en och annan tall här och där. Här och var sågs hjortspår. Plötsligt hörde han i den avlägsna tystnaden hur grus och stenar rullade ned bakom honom, där berget fortsätter uppåt i 15-gradig sluttning flera hundra meter till toppen. När han snodde runt som en reaktion på ljudet fann han sig stå ansikte mot ansikte ca 20 meter från en liten man, som var omkring 120 cm lång. Denna varelse hade ett mycket mänskligt utseende med fina anletsdrag och ljusbrunt hår som stack fram något under en röd och guldfärgad mössa. Han bar ganska åtsittande byxor som var gröna med något slags ljus-

bruna och korta stövlar. En långärmad jacka var också guldfärgad och öppen framtill där en brungul skjorta kunde ses under den. Inga knappar, dragkedjor eller annat slag av fästanordningar kunde upptäckas. Kroppen var proportionerligt väl utvecklad och händerna var normala. Han kunde ha varit en liten pojke med det undantaget att han hade ett mycket vuxet utseende och verkade vara i 35-40-årsåldern. Han bar inte på någonting.

Efter att de stått och betraktat varandra på 20 meters håll i omkring en minut (de överraskade tydligen varandra), snodde varelsen runt och sprang uppför den grusbeströdda sluttningen med 6-meterssprång tills han nådde toppen och försvann. Den häpne vicesheriffen gick sedan ned till baslägret och som han sade: "Drack några glas whisky för att lugna nerverna, och jag brukar inte dricka!" Omkring en halvtimme senare återfick han modet och gav sig iväg uppför sluttningen till toppen där han sett varelsen försvinna, men han såg inte röken av denne eller något annat ovanligt.

Källa: The Mufon UFO Journal, Number 112, March 1977.

Övers. Sören Andersson

Den rykande Guden

En tankeväckande bok som handlar om norrmannen Olaf Jansen och hans far som seglar in genom norra polaröppningen. Efter några års resor i den inre världen med besök i dess olika städer seglar de ut igen genom den södra polaröppningen.

Boken kostar 32:- och beställes hos:
EDISTA, Kuhleman & Co.
Västerängsvägen 51B
182 46 Enebyberg

Tidig närkontakt i Brasilien

En månad efter Kenneth Arnolds berömda observation vid Mount Rainer i staten Washington i USA inträffade en anmärkningsvärd närkontakt i Brasilien. Händelsen ägde rum 23 juli 1947 i staten Paraná nordväst om Pitanga och ett av huvudvittnena var Jose C. Higgins som berättar följande:

Jag var den dagen ute på fälten för att utföra en del lantmäteriarbete tillsammans med några män ur lokalbefolkningen. Då jag gick över ett av kalhyggerna i området hörde jag ett högt visslande ljud, som fick håret att resa sig på mitt huvud. Ett underligt runt föremål och påminnande om en medicinkapsel var på väg ned från himmelen. Mannarna blev rädda och sprang iväg då de fick se föremålet. Jag vet än idag inte varför jag bestämde mig för att stan- na kvar och se vad som skulle hända. Föremålet gjorde en sväng runt hygget och landade mjukt ungefär 50 meter från mig. Det var en enorm sak, ungefär 30 meter i diameter och 5 meter hög. Det hade rör som gick i olika riktningar ut från kroppen. Från sex av dem kom det visslande ljudet, men någon rök syntes inte någonstans. Underdelen hade böjda ben av något slag och de böjdes ännu mer vid landningen. Farkosten såg ut att vara gjord i någon vitgrå metall men det var inte silver. På kroppens vägg fanns ett fönster med något som liknade glas och där stod två figurer och tittade nyfiket på mig. Efter en stund vände sig en av dem från mig och tycktes prata med någon och snart hördes ett ljud, var- på en dörr öppnades på undersidan.

Tre varelser i genomskinliga overaller och med metallboxar på ryggen kom ut. Genom overallerna kunde jag se, att de hade skjortor, sportbyxor och sandaler i ett material som såg ut som aluminiumpapper. Jag märkte, att deras egendomliga utseende mest berodde på deras stora, runda ögon. Dessa saknade ögonbryn men hade långa fransar. De hade heller inte något hår på huvudet och saknade skägg. Deras huvuden var stora och rundade och benen ovanligt långa. De var över två meter långa och alla såg likadana ut. En av dem bar en metalltub med sig, som han riktade mot mig samtidigt som de pratade med varandra. Jag kunde tydligt höra dem, men förstod inte språket som var mjukt och behagligt för öronen. Trots sin storlek rörde sig varelserna smidigt och bildade en triangel runt mig.

Varelsen som riktade metalltuben mot mig tecknade att jag skulle gå in i farkosten. Jag började prata och frågade vart de skulle föra mig och efter diverse gester förstod de mig och en av dem började rita en cirkel på marken liknande solen i rymden omgiven av sju andra cirklar. Han pekade på den sjunde och yttersta cirkeln och därefter på farkosten, vilket han upprepade flera gånger. Jag blev förstummad och undrade

Bandupptagning av UFO-ljud

Natten innan Charles Hickson och Calvin Parker hade sin upplevelse i Pascagoula hade några polismän i Orleans, Louisiana, gjort en bandupptagning av ett UFO som startade!

Den man som ledde inspelningen var löjtnant Robert Lonardo. Jag fick hans nummer av detektiv Tom Huntley. Lonardo var tveksam i början.

om vi skulle lämna jorden levande. Nej, det var inget för mig. Jag tänkte över situationen en stund och insåg, att jag inte skulle kunna smita ifrån dem. Men eftersom de tycktes undvika solljuset fick jag en idé. Jag ställde mig i skuggan av farkosten och tog upp plånboken och visade dem ett kort på min fru och försökte förklara för dem att jag ville ha henne med på färden också. De hejdade mig inte, när jag sakta gick därifrån och tackade Gud samtidigt som jag kröp bakom ett buskage, varifrån jag kunde se vad de gjorde. De lekte som barn, hoppade omkring och kastade stora, tunga stenar långa avstånd. Efter en halvtimme, då varelserna nog hade undersökt omgivningarna, gick de in i farkosten som lyfte med samma underliga ljud som när den kom och fortsatte norrut tills den försvann i molnen. Jag kommer aldrig att få veta om de var män eller kvinnor, men jag kan intyga att de såg mycket bra ut och tycktes ha en underbar hälsa och utstrålning. Men deras språk kunde jag inte finna bokstäver till. De enda ord jag är någorlunda säker på är Alamo, vilket skulle vara solen och Orque, som var den sjunde och yttersta cirkeln från solen räknat.

Av E.Babcock och T. Green Beckley

Han bad mig ringa upp igen, senare. När jag gjorde detta, gav han mig instruktioner om var jag skulle träffa honom i Metairie, en förstad till New Orleans. Jag sade att jag var på väg.

Det är ca 30 km från Pascagoula till New Orleans. Jag anlände till Metairie omkring kl. 22.30. Löjtnant Lonardo satt och väntade på mig i en omärkt polisbil och jag följde honom

till karateskolan Okinawa Shorin Ryu. Lonardo är polistjänsteman på natten. Under dagen är han karatelärare och innehar tredje gradens svarta bälte.

Ett halvt dussin andra polistjänstemän väntade vid karateskolan när vi anlände dit. Kapten Huey Farrell, kapten Noel Hampton, sergeant Wallace Le Ban och flera andra hade varit ute tillsammans med Lonardo natten den 10 oktober 1973. Deras berättelse var enkel och gjorde ett starkt intryck.

Avery Estates är ett bostadsområde under utbyggnad i St. Tammany Parish. Omkring kl. elva den natten hade samtal börjat komma in till sheriffens kontor både via telefon och radio (medborgarbandet), där man klagade över radio och TV-störningar samt störningar på medborgarbandet. Sedan anlände en man vid namn Jimmy Fisher till sitt hem och såg någonting stort, ett klart vitlysande föremål rakt ovanför sitt hus. Hundar skällde, folk var ute och tittade på det - minst femton personer - enligt Lonardo och Farrell, när poliserna anlände till platsen.

"Tingesten fanns fortfarande rakt där ovanför huset," sade Noel Hampton. "Ca fyra eller femhundra fot upp (120-150 meter). Det såg ut som en stor silverfärgad hamburgare som hängde där i luften. Vi trodde inte våra ögon."

"Sedan började den förbannade grejen sätta sig i rörelse," fortsatte Lonardo berättelsen. "Jag kom ihåg att jag hade min bandspelare i bilen och sprang för att sätta igång den. Gosse, det var kusligt, detta brummande ljud. Inte som vindens rytande. Snarare en korsning mellan bildäck i hög hastighet och ett godståg. Som de ljud man hör mitt i en tornado."

De spelade upp bandet åt mig. Först, i bakgrunden, kunde jag höra röster av folk som talade genom kommunikationsradion, vilka beskrev den märkliga tingesten på himlen. Sedan kom UFO-ljudet.

Jag har aldrig tidigare hört något liknande: en generator som går upp i ton och plötsligt växlar över i en molltonart; ett entonigt vinande fullt av intensiv energi, som gav intryck av något stort som roterade med oerhörd hastighet. Sedan, helt plötsligt, tystnad.

"Det var det," sade Hampton. "Så snart de fick höra talas om det så kontaktades vi av Keeslerflygbasen som önskade en fullständig rapport."

Men denna natt var bara början. Varje natt sedan dess har gruppen åkt ut i obygden i syfte att jaga UFOs. De har sett mängder av ljus på himlen: ljus som gjorde svepande rörelser eller skarpvinkliga girar, eller föll som "fallande löv". En natt hade de varit ute med två radiobilar då deras radioapparater helt utan varning dog och var obrukbara i tre minuter. När de förlorade kontakten hade de två bilarna saktat farten och stannat, så männen kunde inte med säkerhet säga om motorerna påverkats. En annan natt hade de sett något på två ben; någonting som stod på vägen strax bortom strålkastarnas räckvidd och stirrade mot dem med "gröna reflekterande ögon". Kapten Farrell sade: "När vi gick fram emot det så drog det sig tillbaka in i busksnären och stod och stirrade på oss igen. Detta är något som djur bara inte gör."

Medan Lonardo fixade en kopia av bandet åt mig, förklarade kapten Farrell hur folk, trots bandinspelningen, ändå inte trodde dem. "Vi blir tydligen tvungna att fånga in ett och släpa fram det till stadshuset och ställa det på trapporna," sade han argt.

Medan Noel Hampton gjorde mig sällskap ut till bilen, ställde han frågor av det slag många människor gör sig i detta sammanhang.

Forts. på sid 20

Älgjägare fördes i UFO till annan planet

Den 25 oktober 1974 hade Carl Higdon, en 41-årig oljeborrare från Rawlins, Wyoming, åkt ut för att jaga i norra delen av Medicine Bow National Forest. Jakten gällde älg, och även om dagen började som alla andra dagar, skulle denna jakttur bli en upplevelse Carl Higdon sent kommer att glömma.

Han skulle just ge sig iväg till sitt arbete då telefonen ringde. Det var en av hans arbetskamrater som meddelade att han var sjuk och inte kunde åka till sitt arbete. Eftersom denne var en nyckelman och Higdon inte kunde göra något utan honom, beslöt han att i stället åka ut för att jaga.

Higdon körde mot McCarthy Canyon i Carbon County då han stötte på två personer som hade besvär med sin bil. Han stannade och hjälpte de två männen att få igång bilen. "de talade om för mig att det fanns gott om villebråd i norra delen av Medicine Bow National Forest", sade Higdon, "så jag ändrade mina planer och beslutade mig för att jaga där."

Efter att han lämnat de två männen, körde Higdon till området som ligger ca 64 km söder om Rawlins. Han anlände dit vid 4-tiden på morgonen. Då han parkerat bilen och hällde upp kaffe ur sin termos såg han en person komma gående mot hans bil.

"Det var Gary Eaton, en gammal vän till mig," uppgav Higdon. "Vi tittade över området några minuter, och Gary beslutade sig för att gå längre upp i skogen. Han skämtade om att skrämman ner några älgar."

Higdon ansåg att hans bästa utsikter för en god jakt var bortom en

närbelägen kulle. "Jag gick omkring i ungefär fem minuter," sade han. "I en glänta nedanför kullen såg jag fem älgar. De stod i grupp, men jag såg att en av dem var ett riktigt praktdjur. Jag kollade in den i kikarsiktet och sköt."

"Jag kunde absolut inte tro mina ögon," fortsatte han. "I stället för den vanliga knallen, lämnade kulan loppet utan ett enda ljud! Kulan rörde sig i slow motion! Den svävade iväg som en fjäril och föll till marken endast 15 meter från mig."

Han var förbryllad och rös i hela kroppen, och lade plötsligt märke till att en fullständig tystnad rådde i området. "Den enda känsla jag hade var ett slags kittlande över hela kroppen," sade Higdon. "Det är samma känsla som man får från statisk elektricitet - eller från luften just innan ett åskväder."

Higdon gick sedan fram och plockade upp kulan och stoppade ner den i en ficka på etuiet till sin fältflaska. "Jag hörde då ett ljud som från en kvist som knäcktes, och då jag tittade åt höger fick jag syn på en man som stod i trädens skugga."

Han sänkte geväret, ty han trodde att det var en annan jägare. Men då mannen gick ut ur skuggan såg han att allt inte stod rätt till. Higdon uppskattade "mannen" till att vara omkring 185-190 cm lång och väga omkring 82 kg. Han hade ett sluttande huvud och ingen haka, och Higdon kunde inte heller se några tecken på käkben, men han var utan tvekan av kött och blod. Han bar en svart dräkt med ett brett metallbälte med en stjärna på mitten. Under denna fanns ett gult märke. Han hade också två bälten som låg i kors över bröstet. Hyn var gulaktig som hos de orientaliska folken.

Varelsen hade inga läppar och hade två rader breda tänder. "Han hade tre tänder i överkäken och tre tänder i underkäken," sade Higdon senare. "Han hade inga öron och ögonen var mycket små. Han hade inga ögonbryn."

Hårstråna var mycket grova och stod rakt upp på huvudet. Det såg ut som guldfärgade grässtrån som växte rakt ut ur varelsens kranium. Hårstråna var ca 5 cm långa. Men vad som var ännu märkligare var att två antennliknande utväxter stack ut från varelsens panna. Mannen var också ganska hjulbent.

Mannen frågade Higdon om han var hungrig, och innan Higdon hunnit svara på frågan, kastade han några (4) piller till honom, av vilka Higdon svalde ett. Pillren låg i en behållare, något påminnande om ett "Dristan"-paket (antagligen av cellofan, då den var genomskinlig). "Paketet bara svävade till mig," sade Higdon. Han (Higdon) stack sedan ned paketet i fickan. Higdon förstod själv inte varför han egentligen

tog detta piller, då han normalt inte ens brukar ta en aspirin. "Mannen" hade sagt honom att pillren var "4-dagarspiller".

När han tagit pillret, såg Higdon en farkost som blänkte i solljuset bakom "mannen". Det var kubformat, och Higdon liknade det vid ett stort julklappspaket som låg där ute i gläntan. Alla sidorna var släta och det fanns inga tecken på landningsställ eller dörrar.

Higdon sade att föremålet inte var mer än 135 cm brett, 210 cm långt och ca 150 cm högt. "Jag vet att ni anser mig vara galen," sade han åt journalisterna efter händelsen. "Men detta var ett litet föremål. Det går inte att exakt beskriva det på något annat sätt."

Varelsen frågade om Higdon kunde tänka sig att följa med honom. Higdon ansåg sig inte ha något annat val och svarade med ett nicken. Mannen pekade då med ett slags spetsigt bihand som sköt fram ur ena ärmen, och strax därpå befann sig Higdon inne i kuban. "Jag hann inte

ens blinka," förklarade han. "Jag bara var därinne i UFOt.

Higdon medgav att han var mystifierad av dessa händelser. Den mest sannolika förklaringen, menar han, är att varelsen på något sätt krympte hans kropp under den omedelbara förflyttningen. Han har ett svagt minne av en snurrande känsla i huvudet och att han svettades om händerna. Pillret kanske är svaret. Higdon menar att pillret kanske tillät honom att orka med upplevelsen, på så sätt att det blockerade hans normala sinnen. "Annars kanske jag hade skrikit eller svimmat," menade han. "Jag är stark, men jag är också mänsklig."

Han befann sig sittande i en stol med band över armar och ben, vilka antagligen skulle hålla fast honom vid stolen som påminde om en högyrsgad "bucket seat". På huvudet bar han en hjälmliknande apparatur, som liknade en rugbyhjälm, men var försedd med två sladdar som utgick från sidorna och löpte bakåt. Två liknande sladdar utgick från toppen av hjälmen. "Jag kände mig som monstret i en gammal Frankenstein-film," sade Higdon. På ett slags instrumentbord framför hans stol såg han tre handtag av varierande storlek, försedda med tecken, och dessa betjänades av mannen.

Higdon uppgav att det fanns en spegel upptill på höger sida, i vilken han kunde se spegelbilden av de fem älgarna, vilka verkade befinna sig i en bur eller inhägnad bakom honom. Dessa älgar var helt orörliga precis som de hade varit då han första gången fick syn på dem.

Hans nästa minne är att en annan varelse kom in i den avdelning där han befann sig. "Han gick inte in, sade Higdon. "Ena stunden fanns han inte där, men i nästa ögonblick befann han sig bredvid mig."

Den första varelsen pekade på det största handtaget med sitt "bihang" och detta rörde sig i en nedåtgående rörelse. Det nästa Higdon minns är att han tittade ut genom den transparenta kuben och såg något som

liknade en basketboll, och han uppfattade detta som jorden. I nästa stund landade de på vad som antagligen var främlingarnas planet. Dessa informerade Higdon om att de hade färdats ca 262.000 ljus-kilometer, vilket enligt Higdon innebär att de räknar tid på ett helt annat sätt än vi.

Från kuben hade nu Higdon en utmärkt vy över deras planet. Han såg ett högt torn med en plattform som liknade Rymdnålen i Seattle. Han plågades av starkt färgade och intensivt skarpa ljus och skrek åt främlingarna att släcka dessa. Efter en kort stund informerades han om att han skulle återföras till jorden.

I nästa stund befann han sig på en skogsväg. Han hade geväret i ena handen och hans ögon var fulla av tårar. Hans bil stod parkerad mellan några träd.

Han kröp in i bilen och sökte skydd. Medan han vilade i bilen hördes en röst i hans radio. Higdon svarade på anropet och upphöll kontakten tills ett skallgångslag hittade honom. När männen hittade honom såg de att bilen stod axeldjupt i en ravin. De kunde inte begripa hur Higdon kunnat köra i en sådan terräng med ett tvåhjulsdrevet fordon. En bärgningsbil var tvungen att sändas efter från staden för att få upp bilen på vägen igen.

Higdon var förvirrad när han hittades av skallgångstruppen, och han hade svårt att känna igen sin hustru. Han kördes till Carbon County Memorial Hospital, där han underskattades tester såsom blodprov, röntgen och elektrokardiogram. Dagen därpå skickade man hem honom med uppmaningen att han skulle vila upp sig de närmaste dagarna. Higdon stannade hemma i tre veckor under vilken tid han återfick sin fysiska och mentala balans.

Detta fall ägnades ingen större publicitet. Rawlins Daily Times publicerade en kort artikel om fallet, vilken uppmärksammades av dr Leo Sprinkle.

Dr Sprinkle försatte Higdon i ett hypnotiskt transtillstånd och fick

på så sätt fram fler detaljer i detta bisarra Wyoming-fall.

Besättningen: Den underliga varelsen som kontaktade Higdon identifierades av denne som Ausso ett, vilken tydligen var gruppens ledare. Han hade en assistent vars namn ej var känt. Varelserna stod hela tiden ca en meter från Higdon, antagligen av säkerhetsskäl. En märklig detalj i rapporten är att Higdon endast såg dem framifrån. Han såg dem aldrig från sidan eller bakifrån, vilket föranledde Higdon att tro att de kanske skyddades av något slags kraftfält. Higdon sade att detta kraftfält omger varelserna, vilket gör det möjligt för dem att färdas i kosmos utan invecklad andningsutrustning. Genom att kontrollera storleken på detta kraftfält, kunde varelserna förflytta sig hur de ville på jorden.

UFOts drivkraft: Higdon uppgav under hypnosen att deras farkost drevs av en magnetisk kraft som tillät dem att färdas så snabbt de önskade. Det bihang som Ausso Ett pekade med, och som resulterade i ögonblicklig förflyttning, var ett teleportationsinstrument. Higdon menar att han antrade och lämnade farkosten via teleportation.

Pillren: Higdon menar att pillren var ett slags lugnande medel, och kanske även innehöll ett hypnotiskt medel som eliminerade hans egen vilja.

Den främmande planeten: Färden till främlingarnas hemplanet tog ungefär trettio minuter. Farkosten landade på en landningsplåt omgiven av lampor. Higdon leddes från farkosten och in i ett kontor som fanns i ett torn, där han placerades framför en slags skärm. Denna glänsande glasliknande skärm befann sig framför Higdon i ca 3-4 minuter, varefter den gled in i väggen. Higdon rapporterade att rummet var tomt med undantag av denna skärm. Ausso Ett förklarade sedan för Higdon att han inte var vad de sökte, och att de skulle föra honom tillbaka till jorden. Därefter ledde han Higdon genom en lång korridor och ut till farkosten.

Under sin tid på den främmande planeten såg Carl Higdon flera personer som såg ut som vanliga människor.

Människorna: Higdon sade att han såg både vuxna och barn i den främmande civilisationen. Dessa "fångar" var iklädda vanliga jordiska kläder och de verkade varken rädda eller förvirrade. Han fick inget tillfälle att tala med dessa människor.

Under hypnosen sade Higdon bl.a. att innan han fördes tillbaka pekade Ausso Ett på den ficka, i vilken Higdon hade stoppat pillren, och dessa svävade upp ur fickan och ut i luften. Ausso Ett hade omtalat, att på hans planet fanns det inga fiskar, och att han inte tålde solens strålar utan förbrändes av dem, samt att han var på upptäcktsfärd och letade efter föda. Han omtalade vidare, att de tog med sig djur i avelssyfte. Han sade också att Higdon sades ha ett primitivt vapen, men att han gärna skulle velat behålla det. Detta var emellertid förbjudet, så han räckte tillbaka det till Higdon.

Innan Ausso Ett lät Higdon lämna farkosten, pekade han på Higdon's bil och denna försvann ögonblickligen och transporterades ca 8 km till den ravin där den senare hittades. Därefter befann sig Higdon på marken i Wyomingskogen.

Detta är i korta drag Higdon's historia för tiden från den 25 oktober kl 16.15, då han första gången fick syn på älgarna, och tills han kallade på hjälp via radion. Skallgångstruppen menade att det var helt omöjligt för Higdon att köra in och ställa sin bil i det otillgängliga område där man fann den, och detta faktum stöder till en del hans berättelse. Dessutom hade manskapet observerat oidentifierade ljus i närheten av det område där de fann Higdon. Detta var innan manskapet startat sin återfärd, varför ljusen från deras egna fordon ej kan ha orsakat dessa sken.

Visst finns det kulblixtar!

Folktro – vad är det?

... Det finns likheter med de kuriösa företeelser inom mitt eget område som går under benämningen 'kulblix', som bara ganska allmänt blivit accepterad inom den vetenskapliga världen Man säger att det är missuppfattning att folk ser dylika ting, det är korta ljusblixtar som ger lång efterlysningstid på näthinnan eller något liknande och man kan inte se seriöst på sådana vittnesmål', säger Mac Donald. Han har rätt.

Jag har också fått ett liknande svar från Åskforskare i Uppsala för cirka tio år sedan. De sade mig att kulblixten helt enkelt inte kunde existera och därför fanns den inte. Det är med den som med tomen - en del tror på att han finns - och kan få hallucinationer, men tomen finns inte. Kulblixten är liksom tomen - **FOLKTRO!**

Visst existerar kulblixten ...

När jag var ungefär sex år gammal hälsade vi på min mors kusiner på en stor gård i Blekinge. Det var väl i augusti månad. Medan vi satt i stora salen och drack kaffe, gick det elektriska lyset ner till ett svagt glödande samtidigt som åskmuller hördes. Jag var åskrädd till tusen.

Efter en stund sade Lilly: - Titta!

På väggen - i kanten mellan tapeten och det vita taket - fanns en för-gyllt list. På denna för-gyllda list kom en liten orangefärgad kula (stor som en pingpongboll) promenerande. Vart efter den gick förbrändes

guldets och blev svart och svarta rök-slingor färgade taket. Kulan gick långsamt - men plötsligt fick den för sig att gå ut i hallen. Den hoppade från listen ner i hallen och till ytterväggen. Men den gick inte ut genom dörren utan slog ett hål rätt igenom väggen så rappningen sprack. Utanför fanns en stentrappa försedd med ett järnräcke. Kulan hoppade ned på järnräcket och började promenera nerför detta. Håkan - son i gården - var på väg in undan regnet - blixten var på väg ut - de möttes. Men blixten var fin i kanten - den vek åt sidan och hoppade ner på marken utan att ens skada Håkan. Blixten försvann utan knall.

Nästa kulblixtpuppvisning var mer dramatisk ...

Jag gick i folkskolan. Hade fått lov att sova i ett rum i villan hos mor och far, där radion stod. Vagnade tidigt en morgon av ett långdraget dovt åskmuller. Dök ner under täcket och beslöt mig för att skolka den dagen - inte går man fem kilometer i åska! Trots täcket såg jag något som ibland lyste till vid rullgardinen - det såg ut som om någon stått och lyst med en ficklampa utanför och lekt. Ibland släckt - ibland tänt den. Tittade upp - smög mig fram och lyfte på rullgardinen.

Utanför på fönsterblecket promenerade något besynnerligt. Det var en intensivt blåvitlysande kula, rund

och stor som en boll. Den bländade och var nästan omöjlig att titta på. Men ytan tycktes röra sig som ytan på en såpbubbla. Den balanserade på fönsterblecket fram och tillbaka - den gick på ytterkanten och tycktes på vippen att trilla ner - men kravlade sig upp igen - och kom fram alldeles under näsan på mig. Där vände den och gick tillbaka - vände och kom fram till mig igen - jag visslade på den men den lydde inte alls.

Jag hörde mor i köket - lade ner rullgardinen och gick mot köksdörren för att fråga mor vad det var för en konstig sak. Då hände något. Ett flammande sken och en knall som slog lock för öronen och rummet fylldes av dofter som om hin tagit ett svavelbad och farit igenom väggen! Bränt gummi, bränt horn och diverse hemska saker värre än surströmming.

Mor skrek och far rusade upp, gav mig ett par hurringar och skrek att jag micklat med radion så att den exploderat. Han hade ett fruktansvärt humör och var lika explosiv som kulblixten. Mor slog på radion och den fungerade utan några som helst fel. Men det hjälpte inte - jag fick skulden för vad kulblixten ställt till med.

Nästa blix var en hygglig blix.

Nu var jag i 13 - 14 års åldern och skulle hjälpa närmaste bonde köra in sin havre. Det var hett - ovanligt hett. Och medan vi arbetade i ladån hördes åskmuller. Ladån var sådan att den hade stora öppnade dörrar i vardera änden så man körde in med häst och vagn, lastade av och körde ut i andra änden för att hämta nästa lass.

Jag hade tagit emot kärvarna - lagt dem på plats - hästarna och vagnen var ute och jag hoppade ner med hötjugan i näven för att gå efter vagnen.

Det lät som om dörrarna slog igen bakom mig - pang och ett vinddrag som en orkanby drog igenom ladån. Jag sveptes in i något som liknade en mantel och vinden vred tjugan ur handen på mig och kastade den långt ut på golvet. Jag bara stod och

tittade och tänkte: -det var tusingen till vind att kunna slita tjugan ur näven på mig ... Tog upp den och gick ut. Där mötte jag bonden som kom springande. 'Det var tur att Tea inte stod där inne' skrek han. 'Varför då?' Blixten slog ner och rätt igenom ladån som en eldkvast'.

Hoppsan!

1947 flyttade jag från Blekinge till Stockholm. Gifte mig. Bodde i Hägersten bl.a. Där upplevde min man och jag ett ganska kraftigt åskväder. Åskrädd som jag var hade jag gömt mig medan den värsta pågick. Plötsligt tystnade åskan. Regnet dundrade ner. Jag vågade mig upp - tittade ut.

-Tro mig eller inte - det kvittar mig lika. Men jag såg faktiskt hur blixten slog upp från marken - inte ner - utan upp och möttes av en blix uppifrån - pang! Det small som en flammande explosion och mitt i detta hoppade ett par små gulröda gnistor, en större och någon mindre som små, små bollar hopp-hopp-hopp, tre små hopp studsade den på stenhallen utanför - och sen var den försvunnen. Jag skrek förstås och min man sade: 'låt bli att titta ut för så fort du tittar ut slår åskan ner!'

Jag funderade: för att förstå blixten måste man tänka 'Elektriskt'. Dessa saker har jag berättat för en 'forskare' som annonserade i ICA-kuriren därför att 'han var så intresserad av kulblixtforskning'. (Han skulle ta kontakt med intressanta fall, eller också var det så att man skulle ta kontakt med intressanta fall, eller också var det så att man skulle studera intressanta fall). Tydligt var detta inte intressant för jag fick ett stencilerat brev från ICA-kuriren där det stod att 'vi har fått cirka 300 svar - sänder en tidning med matrecept.'

Också ett sätt att forska.

Från 'vetenskapen' som önskat berättelserna hörde jag inte ett ljud!

Sannebrandt.

Föga sannolik UFO-enlevering!

Fransk världssensation fylld av motsägelser

Klockan fem på morgonen den 26 november 1979 fick polisen i Pontoise, ett samhälle i utkanten av Paris, ett telefonsamtal. "En vän till mig har just blivit bortförd av ett UFO", ropade en upphetsad röst. Nio timmar senare ringde den sakenade mannens vän ännu ett samtal - denna gång till Radio Luxemburg. Inom några timmar var historien en världssensation. "Cergy-Pontoise-fallet" skulle komma att bli det mest kända UFO-fall som någonsin rapporterats från Europa.

Inom mindre än ett halvår hade en av Frankrikes mest namnkunniga science fiction-författare skrivit en bok om fallet. Några månader senare skrev ett av vittnena sin egen rapport om händelsen. Tidningarna fylldes av artiklar och oräkneliga intervjuer sändes i radio och TV. Vittnena fick berätta sin historia för polisen, för reportrar och för undersökningsgrupper av alla de slag. Och som om inte detta var nog - de for på konferenser där fler och mer fantastiska detaljer avslöjades. De startade en tidning för att hålla allmänheten informerad om den senaste utvecklingen.

De två männens berättelse var - minst sagt - dramatisk. Franck Fontaine, 18 år, Jean-Pierre Prevost, 26 år, och Salomon N'Diaye, 25 år, levde ett osäkert liv - de sålde jeans och diverse annan konfektion på marknader och torg. Jean-Pierre och Salomon bodde i var sin lägethet, nära grannar med varandra i utkanten av stan, Franck hade sitt hem ca tre kilometer därifrån.

Bilen uppslukades av eldklot

Franck hade sovit över hos Jean-Pierre natten det hände. De hade planerat att stiga upp tidigt nästa morgon, inför en arbetsdag på marknaden i Gisors, ung. 60 km utanför paris. Marknaden öppnade inte förrän klockan åtta, men de ville hitta en bra plats. Bilen, en Taunus, var också ett problem - startmotorn fungerade inte.

De steg upp halv fyra och drack bara en kopp kaffe, innan de försökte få bilen att starta genom att skjuta igång den. Franck satt i bilen med motorn påslagen, medan de andra hämtade ner kläderna från våningen. Plötsligt pekade Franck på ett klart cylindriskt ljus på himlen. När det försvann utom synhåll bakom byggnaden, gick Jean-Pierre in för att hämta sin kamera. Franck, som hoppades kunna se föremålet bättre, körde bort från parkeringsplatsen och upp till stora vägen. Jean-Pierre och Salomon stod uppe i våningsfönstret och såg Franck stanna bilen. De märkte heller inget motorljud. De skulle alltså vara tvungna att springa igång bilen igen. Jean-Pierre sprang irriterat ner, ropade till Salomon att strunta i kameran - UFOt hade i alla fall försvunnit. Salomon sa att han från fönstret sett hur bilen höljts i ett klot av eld.

När de närmade sig fordonet, såg Jean-Pierre att allt utom bilens bakre del var uppslukat i ett klart avgränsat lysande klot, medan ett flertal små ljusklot rörde sig runt det. Alla små klot, utom ett, höljdes i det större, från vilket en svans av ljus

slog ut. Det svälldes till cylindriskt format (likt det förmodade UFOt de sett förut). Detta i sin tur omslöt det stora klotet, innan det sköt fart, steg uppåt och försvann.

Många olika versioner!

Jean-Pierre och Salomon upptäckte snart att Franck inte längre fanns vare sig i bilen eller någonstans i närheten. Jean-Pierre sa till Salomon att ringa polisen. När han sedan själv stod och tittade på bilen, såg han fenomenet uppenbara sig för sista gången: ett kvarvarande klot verkade knuffa på bilen tills dörren stängdes. Sedan försvann det som de andra.

Eftersom inget brott hade begåtts, var händelsen inte längre myndigheternas sak. De hade tappat intresset när de gjort ett par tester utan resultat.

Men UFO-grupperna var beslutna att få fram sanningen om fallet. Det ovan relaterade händelseförloppet från ett flertal rapporter och utsagor är den officiella versionen. Forskarna fann dock att det i många fall fanns flera alternativa versioner, en del innehöll händelser som helt enkelt inte kunde ha gått till på det rapporterade sättet.

Under dagarna och veckorna som följde uppmärksammades dessa avvikelser och undersöktes, en efter en. Handlingarna som utarbetats av den franska organisationen Control, beskriver detaljerat detta.

De tre kamraterna påstod att de knappast visste någonting om UFO. Emellertid förhöll det sig så att Jean-Pierres bror var lokalrepresentant för den i Amerika grundade Aerial Phenomena Research Organization. Franck hade sett filmen "Närkontakt av tredje graden" och medgav till forskarna från GEPAN, Frankrikes officiella UFO-byrå, att han var intresserad av spiritism.

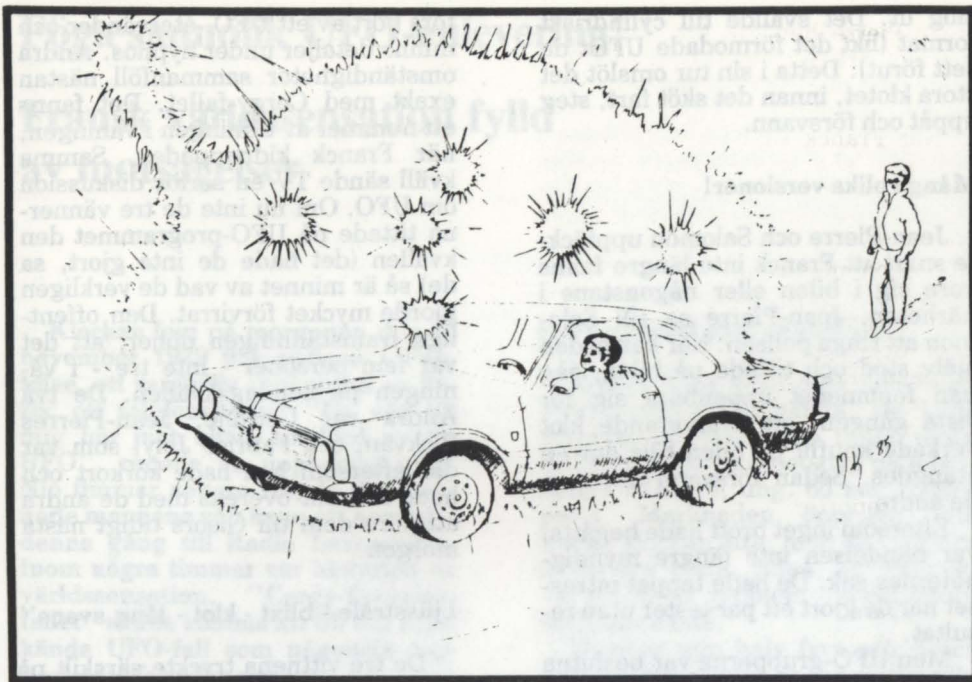
Vid tiden för bortförandet hade en tidning, Télépoché (en TV-guide) en bildserie, där en av personerna

förs bort av ett UFO, återvänder och minns detaljer under hypnos. Andra omständigheter sammanföll nästan exakt med Cergy-fallet. Det fanns ett nummer av tidningen i våningen, när Franck kidnappades. Samma kväll sände TV en seriös diskussion om UFO. Om nu inte de tre vännerna tittade på UFO-programmet den kvällen (det hade de inte gjort, sa de) så är minnet av vad de verkligen gjorde mycket förvirrat. Den offentliga framställningen döljer, att det var fem personer - inte tre - i våningen på söndagskvällen. De två andra var Corinne, Jean-Pierres flickvän, och Fabrice Joly, som var där eftersom han hade körkort och hade kommit överens med de andra att köra dem till Gisors tidigt nästa morgon.

Ljusstråle - blix - klot - lång svans"

De tre vittnena tryckte särskilt på att ingen av dem kunde köra - att de hade ärligt uppsåt visade de genom att gå till polisen, trots att de då var tvungna att erkänna att de kört olagligt.

Hade man talat om att Fabrice varit där, skulle naturligtvis påståendet vara helt betydelselöst. Orsaken till att Fabrice inte var vaken kl 3.30 som de andra, förblir en öppen fråga, men i ljuset av de andras avslöjanden skulle en trolig förklaring inte vara svår att finna. De tre vittnenas ihågkomster varierar betydligt, när de beskrev händelsens första fas, de såg en "jättestor ljusstråle", "en blix", "ett klot" eller "en långt utdragen svans". En sa, att fenomenet rörde sig mycket sakta, de andra sa att det gick mycket fort. Antingen tog det några sekunder för det att röra sig över himlen eller en till två minuter. Det rörde sig från öster till väster, från norr till söder eller från sydost till nordväst. Liknande sammanblandningar grumlar vittnesmålen under de kritiska sekunderna - när bortförandet skedde - vem såg vad, varifrån och när.

Dessutom kom ännu en hyresgäst till våningen när detta hände. Han sa, att han sett två män stiga in i bilen och köra iväg - vilket på alla sätt bestrider de andras vittnesmål.

Franck sågs i ljusklot

Omständigheterna kring Francks återkomst från rymden är om möjligt ännu mer motsägelsefulla. Radio Luxemburg insisterar att den som ringde och talade om att Franck kommit tillbaka, var anonym - men Salomon, som sade sig vara just den personen, påstår att han gav radiostationen sitt namn och sin adress. Han hade ringt kl. 5.30, men Radio Luxemburgs telefonister började inte arbeta förrän kl. 6.30. Telefonsamtalen var bokfört en kort stund efter kl. 6.30 och Radio Luxemburg, som handlade på informatörens begäran att myndigheterna skulle underrättas, kontaktade gendarmeriet kl. 6.50. Senare medgav Salomon att han ringt Radio Luxemburg först,

eftersom han hoppades kunna få den belöning som utlovats till den som kunde ge upplysningar om Franck. Tyvärr hade han glömt att belöningen var utfäst at Europe 1 - ett annat bolag - och inte av Radio Luxemburg.

Ja, vad var det som egentligen hände? Det offentliga vittnesmålet berättar att den som ringde (antagligen Salomon) var uppe kl. 4.30 tittade ut genom fönstret och såg ett ljusklot, (i vilket Francks gestalt blev synlig.)

En något annorlunda historia publicerades i den lokala tidningen. Journalisten Iris Billon-Duplan hade lärt känna Jean-Pierre och Salomon under historiens början. Kvällen före Francks återkomst arbetade alla tre tillsammans - de förberedde en stor artikel om fallet. Strax efter midnatt gick Salomon hem (han bodde ju i grannskapet). Jean-Pierre hade talat om för Iris att som en följd av UFO-historien tjänade de inte längre några pengar, och nu var de

utan kontanter. Iris tog med sig Jean-Pierre hem till sig, de gjorde färdigt artikeln och Iris plockade fram lite mat som Jean-Pierre fick ta med sig hem.

När Franck vaknade i kälåkern - och inte såg sina kamrater någonstans - gick han och knackade på hos Jean-Pierre, där ingen kom och öppnade (Corinne som brukade bo i våningen nämns inte.) Franck försökte sedan hos Salomon och detta var, enligt Iris, första gången Salomon fick reda på att Franck kommit tillbaka. Franck stannade i våningen, medan Salomon hämtade Jean-Pierre och Iris. De gav Franck ett varmt mottagande.

Det är knappast troligt att en erfaren reporter som Iris skulle ha missuppfattat saken. Om hon inte har någon speciell anledning till att dölja sanningen, så bör hennes version vara den mest tillförlitliga.

Dessa motsägelser och avvikelser uppmärksammades av forskarna och ledde bl.a. till att ufologerna inte ville acceptera fallet som äkta.

Undersökning med hypnos

Tidigt följande år publicerade dock science fictionförfattaren Jimmy Guieu en bok om fallet. I en intervju sa han: "Franck Fontaine blev verkligen bortförd av ett UFO. Visst, jag har inte förhört hans kamrater. Hur som helst, jag håller för troligt att historien är sann."

Fastän man kan tycka att ett sådant omedelbart accepterande knappast borgar för en vetenskapligt upplagd bok, sade Guieu, att boken "inte är skönlitterär, utan en vetenskaplig utredning."

Guieus bok innehåller dock nytt material som ger fallet en helt ny dimension. Det avslöjas att de utomjordiskas mål inte varit Franck - utan hans vän, Jean-Pierre. Franck hade, enligt Jean-Pierre, endast varit en "katalysator". Jean-Pierre var den verkliga kontaktmannen!

Först hade ju Franck inte kunnat minnas något från "rymdveckan", men nu informerade han Guieu att detta varit bara en förevändning. Han hade velat få polis och tidningsfolk ur vägen. Inte heller den här gången var hans minne kontinuerligt och han påstod fortfarande att han sovit större delen av tiden.

Nu började forskarna diskutera hypnotisk regression. Men det ville inte Franck gå med på.

Jean-Pierre å andra sidan, var villig att under hypnos låta undersöka om han kunde minnas ytterligare några detaljer. Francks utomjordiska kidnappare fick på så sätt chansen att komma till tals med oss jordvarelser. De talade genom den hypnotiserade Jean-Pierre och identifierade sig som "utomvärldsliga intelligenser". Talesman för dem var Haurrio - en pratsam, vänlig individ som påminde om humanoiderna (ufonauterna) i "Närkontakt av tredje graden".

Jean-Pierres mystiske besökare

Objektiva fakta fattas dock i Guieus bok. Den är i stället skriven på ett irriterande "franskt" sätt: många retoriska frågor, upphetsade utrop och meningar som slutar med de tankeväckande...

Fastän han i början berättar på ett ganska trovärdigt sätt, glider han snart över i det absolut bisarra. Medan Franck och Salomon sover, möter Jean-Pierre tre olycksbådande figurer, varav två är zombies. Jean-Pierre teleporteras förflyttas till en mystisk mötesplats i Marseilles. Han far till ett hemligt möte i en nedlagd järnvägstunnel uppe i bergen. Jean-Pierre - inte Franck - är nu centralfiguren.

Där Guieus bok är munter och professionell, där är Jean-Pierres virrig och amatörmässig. Trots att den är mindre läsbar, är den inte mindre övertygande. Boken består av ett osammanhängande virrvarr av "visdom" från "intelligenserna" följda av "objektiva redogörelser".

Dessa kan ses som ljusglimtar bland alla oklarheter, men de är knappast avsedda att ge boken större trovärdighet.

Ta t.ex. den händelse som är mycket noggrant beskriven i boken: det hemliga mötet i Bourg-deSirod i Jurabergen.

En dag i december 1979, strax efter Francks återkomst, besöker en främmande man Jean-Pierre och erbjuder honom skjuts till Bourg-deSirod. Han är handelsresande och påstår sig, med hjälp av en osynlig makt, ha hittat vägen till Jean-Pierres hem. Han känner inte Jean-Pierre, och han har heller ingen anledning att tro att Jean-Pierre har något ärende till Bourg-de-Sirod, en liten gudsförgäten by nära den schweiziska gränsen, ca 20 svenska mil från Paris. Jean-Pierre, som inte alls planerat att fara dit, ser dock främlingens erbjudande som ett tecken från de utomjordiska.

Försäljaren lämnar Jean-Pierre i Bourg-deSirod och de kommer överens om att försäljaren ska skjutsa hem Jean-Pierre dagen därpå.

Haurrio "predikar för mänskligheten"

Jean-Pierre beger sig uppåt kullarna, bort mot en tunnel. Han finner sex män sittande runt en eld. En av dem, en yngling från Sahara som nyligen skrivit ett brev till Jean-Pierre, tilltalar honom. Det visar sig att alla de församlade är kontaktmän - utvalda av "intelligenserna" från olika delar av världen och kallade till något slags möte i Bourg-deSirod. Senare anländer Haurrio.

Han berättar att mötet syftar på att uppmuntra dem i arbetet som ambassadörer för "det nya tankesättet". Därefter leder en vacker kvinnlig utomjordisk varelse dem in i tunneln. De utomjordiska använder den som UFO-bas. Jean-Pierre ser ett flertal farkoster, liknande dem han sett som barn (vi får händelsevis veta att han tidigare haft andra UFO-upplevelser).

Vid ett tillfälle under mötet, tackar Haurrio kontaktmännen för att de kommit till Bourg-de-Sirod. Platsen ligger avlägset och de flesta har varit tvungna att resa mycket långt.

När nu varelserna kunde föra bort Franck i ett lysande klot och förflytta genom teleportation Jean-Pierre till mötet i Marseilles, kanske läsaren undrar varför de inte hämtade kontaktmännen till Bourg-de-Sirod på ett liknande sätt. Att bege sig från Sahara till Bourg-de-Sirod är en krävande resa, även för en chefsperson med kreditkort. Jean-Pierre tar inte upp frågan, och det verkar inte ha bekymrat de andra heller.

Nästa morgon står den hjälpsamme försäljaren och väntar på Jean-Pierre. Boken nämner inget ytterligare om de andra kontaktmänne, men man kunde åtminstone ha väntat sig att de velat prata en stund på något kafé, dricka kaffe och äta giffelar innan de reste hem till Sahara, Spanien, Sverige, osv.

Sådana spännande avsnitt är tyvärr mycket ovanliga. Boken innehåller i huvudsak långa predikningar av Haurrio; "vi jordmänniskor måste ändra vårt levnadssätt innan det är för sent".

Allt dikt och förbannad lögn?

Jean-Pierre framhåller att "varken vittnesbörd eller bevis är nödvändiga när man sprider sanningen".

När han sedan talar om en annan berömd kontaktman (ja, än en gång visar det sig att Jean-Pierre vet mer om UFO, än han från början påstod sig göra) George Adamski, säger han: "Vad spelar det för roll var det verkliga livet slutar och fantasin tar över? Är det inte viktigare att uppmärksammas budskapets innehåll?" Jean-Pierre verkar säga oss att hans egen historia balanserar mellan fakta och fantasi. De andra kontaktmännens identitet avslöjas inte. Vågar vi tro att de ämnar - var för sig, förstås

Forts. på sid 21

Fallet Lancashire

För enkelhetens skull återges Mr Lancshires kontaktupplevelse i sin helhet. Det bör emellertid noteras att hans minne av vad som hände mellan den tid han närmade sig ljuskällan och då han åter befann sig i vaktkuren nästan var helt borta under de år som förflutit sedan dess. Han tror att det förekom ett medvetet försök att sudda ut dessa händelser ur hans minne, men trots detta återkom minnena gradvis, men det var inte förrän han upplevde andra händelser flera år senare som minnena utlöstes. Mr Lancashire skrev till Lionel Beer efter att han sett dennes adress i ett brev som publicerades i *Sunday Mirror* vid den tid då "Betty och Barney Hills upplevelse" presenterades i en artikel, och detta brev vidarebefordrades till mig och sedan till Cos-Mos-undersökarna Eric Richards och Sean Ainscough, vilka båda var mycket imponerade. Följande historia är resultatet av deras undersökningar:

Det var en sensommarekväll år 1942: Albert Lancashire gjorde vaktjänst vid en radaranläggning 3 km från Newbiggin-by-the-Sea på Northumberland-kusten. Det var en mörk natt och Mr Lancashire stod framför en vaktur ca 30 meter från havet. Plötsligt lyste ett ljus ned från himlen ca 90 meter ovanför och ifrån honom över havet; det omgavs av ett "svart moln" och hans omedelbara tanke var: "Vad har tyskarna nu hittat på?" Han gick snabbt in i sin kur för att försöka titta på föremålet utan att själv vara synlig. Ljuset, som var gulaktigt till färgen, 'uppslukades' av sig självt i stället för att slockna, och det befann sig då mycket lägre med föremålet nära honom men fortfarande över vattnet.

Plötsligt greps Mr Lancashire av en känsla som fick honom att gå ut, varpå ett annat ljus lyste ned en meter eller så framför honom och från

en plats något ovanför hans huvud. Förvånad kastade han upp armarna och kände hur han drogs mot det. Medan han gick längs strålen greps han av flera pygmésmå varelser som bar ombord honom på en farkost, där de övriga besättningsmedlemmarna var av vår egen längd och vars kapten hade mörkt hår och bar 'skyddsglasögon'. Mr Lancashire lades nu på en soffa eller ett bord och tittade upp mot det blåfärgade kupoltaket. Han kunde se en man luta sig över en annan bordliknande anordning, och denne bar en huvudbonad som påminde om en sådan som bäres av våra kirurger; denne man bar också mycket tjocka glasögon och log som om han hälsade Mr Lancashire välkommen. Han är övertygad om att han sedan gick igenom något slags läkarundersökning, men han kan fortfarande inte minnas några detaljer, trots att han tror att de envisa utslag han haft på tungan under åren kan ha något samband. Hans nästa minne är att han åter befinner sig i vaktkuren.

Vi har nu ett ganska anmärkningsvärt gap på 25 år under vilken tid, förutom några få iakttagelser av "ljusprickar på himlen", inget i "tefatsväg" upplevdes av Mr Lancashire. Sedan, under oktober 1967, upplevde han en serie händelser av vilka flera mycket väl kan ha varit av psykisk natur, vilka delvis var upphov till att detaljerna i kontakten år 1942 kom upp till ytan. Den första inträffade medan han en kväll låg på sängen och rökte. Han lade märke till en knappålsstor ljusprick över sovrumsdörren; denna växte i storlek och ökade i intensitet tills den var lika stor som en grapefrukt samt antog formen av ett människohuvud: det lutade något uppåt och tittade inte rakt mot honom. Trots att huvudet i sig självt var orörligt, rörde sig blicken från sida till sida. Ansiktet hade höga kindknor; håret var svart med en antydning av skägg runt ansiktet. Efter några få minuter tonade bilden bort och försvann gradvis.

Strax därefter befann sig Lancashire i sin signalhytt på natten (han är signalman vid Brit. järnvägarna), då han upplevde något som han beskrev som en närvaro. Detta antog formen av ett klart ljus endast några decimeter ifrån honom: det var faktiskt så pass skarpt att han knappt kunde titta på det. Inuti ljuset kunde han se huvudet och skuldrorna på en man som verkade vara uthuggen i vit marmor, och där den enda synliga detaljen var en svart linje tvärs över hjässan. Denna bild tonade bort och försvann efter några minuter följd av ljuset.

Fortfarande under samma månad, och då han åter tjänstgjorde i sin signalhytt en natt, såg han ett mörkt föremål på himlen vilket omgavs av små röda lampor som blinkade endast några hundra meter bort. När det gled förbi i höjd med hytten vinkade han åt det. Föremålet stannade, de röda lamporna slocknade och i deras ställe var nu ett kupolformat ljus synligt; det sköt sedan iväg med oerhörd hastighet. Men vid ytterli-

gare ett tillfälle under samma förhållanden såg han ett grönt ljus, han vände sig om och såg att ena väggen i signalhytten glödde med en grön färg utan någon uppenbar anledning och utan någon synlig källa. Detta tonade också gradvis bort. I december följande år ringde signalmannen i hytten längre nedåt linjen och berättade att ett vitlysande föremål stort som fullmånen svävade i närheten av en hög fabrikkorsten, ett framträdande landmärke i trakten. Mr Lancashire såg det också, och de lade båda märke till att det roterade nedanför toppen på skorstenen och att det ibland var cirkelrunt och ibland korsformat.

Efter några få minuter rusade det iväg med oerhörd hastighet och startade sin färd med en vågformad rörelse, varpå det försvann i rak kurs.

Källa: The Mufon UFO Journal, Number 107, October 1976.

Forts. fr. sid 7

"Varför vill regeringen hyscha ned allting? Varför vill de inte låta allmänheten - skattebetalarna som betalar deras löner, folket som låter dem komma till makten - varför vill de inte låta oss få veta något om oidentifierade flygande farkoster? Varför klassar de ned folk som avlämnar ärliga rapporter? Vi är polismän med god utbildning. Varför vill de att vi skall framstå som stollar inför allmänheten?"

"Detta låter som frågor som bör ställas framför kameran," sade jag. "Och ni har ju bandet. Tack vare er kan nationen för första gången höra ett UFO".

"Att höra är inte att se", sade Hampton. Sedan grinade han upp sig och sade: "Men jag gissar att det är en början".

Källa: Beyond Earth: Man's Contact with UFOs, av Ralph Blum och Judy Blum.

Forts. fr. sid 18

- ge ut en egen version av "sanningen"?

Inte heller har man fått tag i handelsresanden som så lägligt dök upp och körde Jean-Pierre till mötet i bergen. En karta, som visar den exakta positionen för tunneln/UFO-basen finns dock i boken, men innan du störtar i väg dit, måste vi varna dig. De utomjordiska har olika sätt att dölja platsen för nyfikna besökare.

Jean-Pierre och Fränck for i alla fall dit, men inte ens de kunde hitta tunneln. När Jean-Pierre frågade de förut så vänliga byborna, möttes de istället av en generad tystnad eller av ren fientlighet, som om ämnet vore tabu. Senare talade dock Jean-Pierres utomjordiska vänner om för honom, att med en starkare övertygelse hade han kunnat gå rakt igenom den illusoriska klippliknande kulissen, som fått honom att tro att tunnelingången var massiv, verklig sten.

Detta uppseendeväckande och vida kända UFO-fall visar sig alltså bestå mest av dikt, bluff och fantasier.

Vilken förklaring kommer närmast sanningen, när man ställs inför en sådan mängd nonsens?

Jean-Pierres behov av uppmärksamhet!

Kanske denna:

Jean-Pierre var känd för sina practical jokes bland vännerna, och han hade sagt till Controlforskarna: "Visst är jag en clown! Jag har alltid tyckt om att skoja med folk!" Antagligen var det det växande UFO-intresset i Frankrike (uppreklamerat av TV, tidningar och filmen "Närkontakt av tredje graden" - som skildrar ett möte med UFOs i bergen) som fick honom att iscensätta bluffen. Det är möjligt att ännu ett motiv fanns: att ha roligt på broderns bekostnad. Han var ju en all-

varligt syftande ufolog.

Var då hela historien ingenting annat än ett barnsligt påhitt?

Nej - och det är denna aspekt som ger Cergy-Pontoisefallet ett speciellt intresse.

Jag påstår att Jean-Pierre, bakom alla låtsasföreställningar han övertalade sina vänner att ställa upp på, verkligen hade ett ärligt uppsåt.

Vi vet också att han var politiskt aktiv - han satt t.o.m. i fängelse i 30 dagar - fast han påstod att det var 3 månader - under militärtjänstgöringen. (Han hade spritt antimilitaristisk propaganda).

Han ansåg att myndigheterna hyste misstro mot honom, på grund av hans anarkistiska åsikter. Det var därför de utomjordiska intelligenserna valde just honom - han var fiende till "etablissemangen" och han hade antiauktoritära ideal.

När han fann att hans enkla skämt gjort honom till hett nyhetsstoff, insåg han att han hade en unik möjlighet att sprida sin filosofi. Genom att omvandla den till "utomjordiska visdomsord" försäkrade han sig om att folk skulle lyssna - lyssna som de aldrig skulle ha gjort till en ung torghandlare. Haurio fick vara "språkröret" och genom honom fick "filosofin" den tyngd och auktoritet som dolde - åtminstone för de troende - dess egentliga banalitet.

Hur pass avsiktlig var denna process? Jag misstänker att Jean-Pierre i det långa loppet lurade sig själv. Men jag tror - när han sa att Adamskis budskap var viktigare än att han hade gällande bevis rör att kontakter verkligen skett - att detta var ett rättfärdigande av hans eget fabblande.

Källa: Fate oktober -82, Hilary Evans och Michel Piccin

UFO-iakttagelse i Palo Alto

av Mike Mills

Den 22 oktober 1976 körde 30-åriga Jack Hickling ensam i sin bil söderut på Alma Street i Palo Alto, Kalifornien. Det var strax innan kl. 21 som Hickling stannade framför ett trafikljus i korsningen av Alma Street och Charleston Road. Genom sin vindruta såg han det luftburna föremålet rakt söder om sitt läge på ett uppskattat avstånd av 3 eller 5 km. Hickling anmärkte senare, att han kände sig nyfiken och fortsatte nedför Alma Street i ungefärlig riktning mot UFOt. Fastän träd längs vägkanten då och då skymde sikten, (UFOt befann sig på en höjd av ungefär 15 grader över horisonten), så kunde han avge en fullständig beskrivning på farkosten.

Det han såg var stort som ett 25-centmynt på armlängds avstånd, skarpt detaljerat och något trumformat, med en bredd som var ungefär tre gånger dess höjd. Det roterade långsamt i motsols riktning sett från Hicklings marknivåposition. Rader av starkt upplysta "fönster" omgav med regelbundna avstånd utsidan på UFOt med undantag av en smal vertikal yta som verkade fri från detaljer. Hickling noterade att UFOt påminde honom om toppen på en kontorsbyggnad där de lysande fönstren stod i skarp kontrast mot den mörka natthimlen. Iakttagelsen varade inte längre än tre minuter; UFOt rörde sig snabbt bort ur sikte under denna tidsperiod och eftersom dess bana gjorde att det hela tiden avlägsnade sig från honom, kände sig Hickling aldrig hotad av det.

Trots att detta fall endast handlar om ett ensamt vittne, och att det av den anledningen kommer att anses suspekt av många UFO-forskare, bör det understrykas att Mr Hickling har akademisk examen och av Mu-

fon-undersökaren bedömdes vara "mycket pålitlig". Hickling uppgav att han aldrig tidigare sett något UFO och att han inte ville kalla det han såg för ett UFO, utan istället ett föremål vars natur han föredrog att inte spekulera om.

Det skulle kanske vara fruktbart om forskare i Palo Alto-området sökte igenom de sista sidorna i de lokala dagstidningarna för påföljande dag för att se om någon annan person rapporterat ett UFO kvällen den 22 oktober. UFOt med sina lysande fönsterliknande anordningar, måste ha framträtt ganska klart i kvällsmörkret. Fastän de flesta människor befinner sig inomhus kl. 21, bör ändå ganska många bilister vara ute på vägarna vid denna tidpunkt. En sådan uppföljning av fallet skulle kunna stärka iakttagelsen.

Källa: The Mufon UFO Journal, Number 109, December 1976

Forts. fr. sid 11

Kulan från Higdon's gevär var våldsamt deformerad och bestod endast av kopparmanteln, själva blykulan saknades. Denna mantel undersöktes av dr Walter Walker, Apro:s konsult i metallurgi, men han kunde inte säga något annat än att kulan hade träffat något ytterst hårt med mycket stor kraft. Higdon påpekade att denna typ av 7 mm kula är så kraftig, att den utan vidare kan gå tvärs igenom en vanlig telefonstolpe.

Källa: UFO-nytt, nr 5, 1975. UFO Trek, av Warren Smith.

Främmande småvuxna varelser observerade i Canhotinho, Brasilien

José Camilo Filho, en kraftig och något korpulent man från staten Alagoas, bodde vid tiden för nedan relaterade händelse i Canhotinho, Pernambuco, och arbetade vid "Mecanica Central", en mekanisk verkstad i staden. Han hade sedan 19 år starkt nedsatt hörsel och kunde inte höra något utan hörapparat, men då han umgicks med sina vänner kunde han läsa på läpparna vad de sade.

På eftermiddagen denna heta oktoberdag promenerade Camilo längs en väg som sträcker sig genom ett bälte av småskog, då han fick syn på två unga människor som satt på stubben av ett fällt bananträd. Detta tyckte han i sig självt var mycket besynnerligt, då till och med små barn vet bättre än att sitta på en sådan, ty de lämnar bestående fläckar på kläderna. Men då de två personerna plötsligt reste sig upp, såg han att de inte alls var vanliga människor. De verkade vara ca 80 eller 90 centimeter långa.

Deras ansikten var brunbrända och färade som hos gamla människor. Håret var vitt, huvudena ganska stora i förhållande till kroppen och mycket runda, och ögonen var "skårade" som hos den mongoliska rasen, men var proportionerligt något större än människoögon. En av pysslingarna hade ett glesvuxet skägg och bar en mörk skärmössa. Den andre var barhuvad. I motsats till de brunbrända ansiktena hade de mycket vita händer (möjligen bar de handskar).

Den ene bar ett rörliknande föremål under ena armen. Det var ca 50 centimeter långt och 3 å 4 centimeter tjockt. Då han fick syn på brasiliana-

ren och hoppade upp, verkade han så överraskad att "det såg ut som om hans ögon höll på att tränga ut ur sina hålor", och han gjorde en rörelse med den andra handen mot föremålet som om han tänkte använda det mot Camilo. Den andre lille mannen, som verkade vara den äldre av de två, och som tycktes mindre överraskad, bar en blå, skjortliknande klädnad, glänsande olivgröna byxor och skor som påminde om tennis skor. I brösthöjd, från skuldra till skuldra, löpte ett lysande band, och från detta blixtrade blå-röda, gula och gröna ljus, "som från ett elektriskt svetsaggregat, så starkt att man ej kunde titta på det". (Se för jämförelsens skull rapporten av den 25 februari 1966, under rubriken Utomjordiska kosmonauter landade i Quipapá, Brasilien). Deras fötter och armar var mycket små.

Mellan de båda männen stod en cylinder som var ca 1,20 meter lång och 15 centimeter i diameter. Mannen med de blixtrande ljusen, hoppade nu även han upp och grep denna cylinder, varefter de båda sprang in i skogen. Camilo tog också till flykten, men kastade en blick bakåt och såg de två humanoiderna snubblande försvinna in bland träden. Vid ungefär samma tidpunkt observerade senhor Oscar Passos på fazendan Comboim, 6 kilometer norr om staden, och fru Lindinalva i staden, ett oidentifierat flygande föremål som korsade himlen över Canhotinho.

Källa: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien, av Walter K. Byhler. The Humanoids, av Charles Bowen.

Arkivet för UFO-forskning
Box 11027
600 11 Norrköping

Vår nya dekal

**L 10kr
S 15kr**

RING IN DIN BESTÄLLNING 013-171790

POSTTIDNING

UFO-INFORMATION

Box 9109,
580 09 Linköping